

Στην οικογενειακή βιβλιοθήκη, παρκαρισμένο, δίπλα σε άλλα συνομήλικα, καθόταν

πάνω από μισό αιώνα ο «Γύρος του Κόσμου» του Μίνου Αργυράκη.

Έκδοση από τον Νοέμβριο του '66 με την μικρή ένδειξη στην πρώ τη εσωφύλλου printed in Greece και την σημείωση:

«Βιβλιοθήκη Ελλήνων και Ξένων Συγγραφέων Εκδοτική Εταιρεία Αθηνών, οδός Σωκράτους 59, Αθήναι».

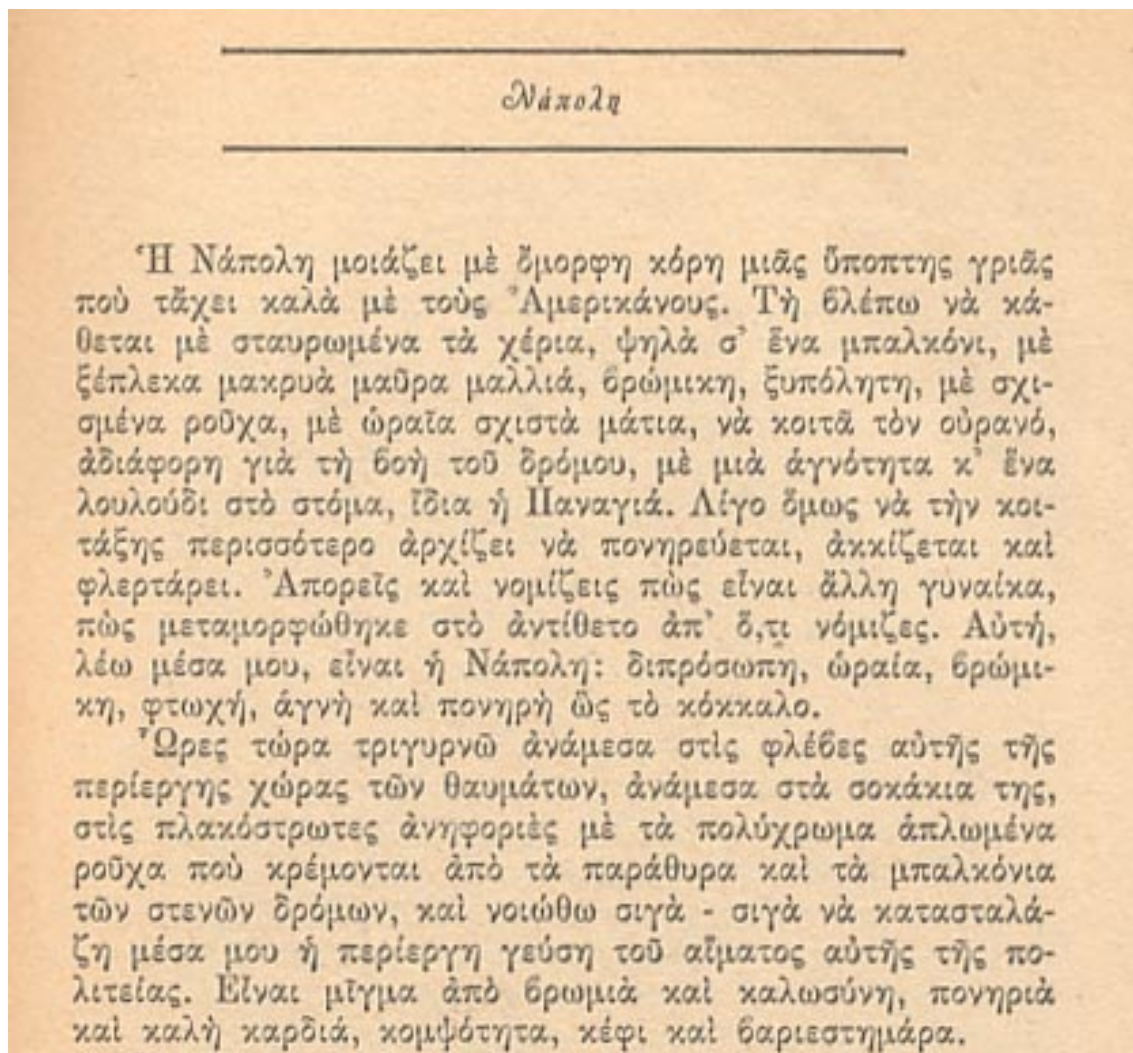
Ήταν, βεβαίως, μια από τις εκδοτικές δραστηριότητες της [Ελένης Βλάχου](#), που περιελάμβανε τις ταξιδιωτικές εντυπώσεις του Μίνου Αργυράκη, γνωστότερου για τις ζωγραφικές, σκηνογραφικές, σκιτσογραφικές του δημιουργίες.

Μέσα δεκαετίας του '60, παιδάκι τότε με είχε εντυπωσιάσει με το πενάκι του, από τον τρόπο που αποτύπωνε πράγματα που ήξερα.

Θυμάμαι τις δουλειές του από τα ετήσια τουριστικά αλμανάκ των εκδόσεων Hellenews. Έτσι ξεφύλλισα με προθυμία τον γραπτό του λόγο. Στο κεφάλαιο της Ιταλίας στέκεται πάνω σε τρεις πόλεις.

Την Ρώμη, την Βενετία και την Νάπολι. Θα μείνουμε στην τελευταία και θα την τοποθετήσουμε χρονικά ανάμεσα στο '58 και στο '61, διότι τότε πρωτοδημοσιεύτηκαν οι ταξιδιωτικές εντυπώσεις του, στην εφημερίδα Ελευθεία όπως ακριβώς αναγράφεται στο βιβλίο, εννοώ ότι λησμονήθηκε ένα ρ.

Οι δυο πρώτες παράγραφοι,

και οι δυο τελευταίες, αρκούν για να αντιληφθούμε τόσο το σφυγμό του ταξιδευτή, όσο και την Νάπολη των χρόνων εκείνων.

Δίπλα σ' αυτή ήρωα, υπάρχει ή άλλη. Η Νάπολι που φορεί τα κορματικά αμερικάνικα ρούχα της, έχει πολλές φορές μιστάει, αλλά και σπυρματάει στην πορεία, αλλά μπροστά από το κομμάτι σκηνικό των πολιτών αμερικάνικων ξενοδόχων.

Εκεί το αίμα γίνεται νερό. Τα ναπολιτάνα τραγούδια μεταμορφώνονται σε ρέο έρμ, και οι παλιές φωτογραφίες γίνονται παλιό από παλιό: το φερόμενο λιμάνι που έβρισκε από πάνω από την παραλία, μια ευχολογική και αμερικάνικη μέλωση. Εκεί στο Casale dell'Uomo (το Τραπουζιάνο της Νάπολι), οι αμερικάνικες γραφικές γερμιές, τα τραπέζια των Ιταλιανών και σικά - σικά τρώνε τον χαρακτήρα της Νάπολις. Σήμερα ένα - ένα τα φανάρια των έρμων για γ' ανάφωσαν τα νέον.

Μόλις 15 χρόνια μετά το πέρας του πολέμου, μια πολιτεία ασφαλώς ανυποψίαστη για όσα θα συνέβαιναν στο μέλλον.

Όπως, για την προσπάθεια βιομηχανοποίησης, στο βιομηχανικό πάρκο Pomigliano d' Arco όπου η κρατική Alfa Romeo σχεδίασε στο τέλος της δεκαετίας του '60 εργοστάσιο παραγωγής των Alfasud, των Alfa του νότου δηλαδή, με την παραγωγή τους να ξεκινά τον Φλεβάρη του '72, αλλά δεν κατάφερε ποτέ να πιάσει τους στόχους του.

Ή για τον μεγάλο σεισμό του '80, που στοίχισε στην ευρύτερη περιοχή 2.500 ψυχές και 250.000 άστεγους, αλλά στην πορεία ανέδειξε ένα πελώριο σκάνδαλο διαφθοράς καθώς υπολογίστηκε ότι 20 δισεκατομμύρια δολάρια από τις κρατικές παροχές δεν διατέθηκαν ποτέ για την ανοικοδόμηση, αλλά για να δημιουργηθεί μια εντελώς νέα κοινωνική τάξη εκατομμυριούχων στην περιοχή.

Περίπου 6,4 δισεκατομμύρια δολάρια κατέληξαν στην Camorra, ενώ 4 δισεκατομμύρια, πήγαν σε δωροδοκίες πολιτικών. Μόλις το ένα τέταρτο των χρημάτων που συγκεντρώθηκαν απορροφήθηκαν για τις ανάγκες των πληγέντων. Παράλληλα ήταν μια χρυσή ευκαιρία για την Camorra να εισέλθει δυναμικά στον κατασκευαστικό κλάδο.

Για την ποδοσφαιρική σεζόν 86 – 87 όταν το βραχύσωμο αγόρι από την Αργεντινή, ο Diego Armando Maradona, έφερε στην τοπική ομάδα τον πρώτο τίτλο της. Όλη η φτώχεια, η καταφρόνηση, βρήκε έκφραση μέσα από το scudetto. Επιτέλους λιγη από υπερηφάνεια απέναντι στον πλούσιο, ενίοτε και περιφρονητικό βορά. Θα το επαναλάβουν τρία χρόνια αργότερα. Έστω και με την λευκή σκόνη να πλημμυρίζει τα ρουθούνια και τη ζωή του χαρισματικού ποδοσφαιριστή

Το 2006, ένα δικό της παιδί, ο γεννημένος το '79 Ναπολιτάνος Roberto Saviano, αυτός που ο Umberto Eco αποκάλεσε εθνικό ήρωα, κυκλοφορεί το Gomorra και έκτοτε μονίμως και αυτός κυκλοφορεί με αστυνομική προστασία, μετά από αλληπάλληλες απειλές από τους νονούς της Camorra. Ήταν μια άνευ προηγουμένου, θαρραλέα στα όρια της τρέλας, γροθιά στο οργανωμένο έγκλημα και στο πως διαφεντεύει τις τύχες της περιοχής.

Αλλά είπαμε, όλα τούτα ήταν άγνωστα, ασχημάτιστα τότε που ο Μίνως περιδιάβαινε τα Ναπολιτάνικα στενά. Και κανείς δεν υποπτευόταν, τι έκρυβε το μέλλον

Για το τέλος, μια μικρή προσωπική [εμπειρία](#) από την περιοχή, πριν από μια δεκαετία.